

Civitate Wratislaviensi Donatus

Nagroda Wrocławia

Nagroda Prezydenta Wrocławia

2017

Szanowni Państwo!

Już po raz 25. Rada Miejska Wrocławia spotyka się na uroczystej sesji, aby uhonorować wybitnych mieszkańców naszego miasta. W 1993 roku jako pierwszy wrocławianin honorowy tytuł *Civitate Wratislaviensi Donatus* otrzymał profesor Alfred Jahn. Pierwszymi laureatami Nagród Wrocławia zostali: historyk Roman Aftanazy, autor monumentalnej monografii *Dzieje rezydencji na dawnych Kresach Rzeczypospolitej*, oraz Towarzystwo Pomocy im. św. Brata Alberta.

W kolejnych latach tytuł *Civitate Wratislaviensi Donatus* otrzymały 32 osoby. Rada Miejska przyznała w tym czasie 106, a Prezydent Wrocławia – 123 nagrody.

Biografie osób, które znalazły się na tej zaszczytnej liście, stanowią swoiste odzwierciedlenie historii naszego miasta w ostatnim ćwierćwieczu – we wszystkich aspektach. Ukazują to, co w kolejnych latach uznawaliśmy za ważne, przełomowe i znaczące dla rozwoju Wrocławia.

W 2017 roku wśród nagrodzonych znalazło się aż czterech lekarzy i czterech przedstawicieli kultury. Po dwie nagrody otrzymały osoby i stowarzyszenia związane ze sportem i działalnością społeczną.

Wszystkim laureatom serdecznie gratuluję pasji i zaangażowania w działalność, która na różnych polach buduje tożsamość Wrocławia.

Jacek Ossowski

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia

Wrocław, 24 czerwca 2016 roku

Szanowni Państwo!

Przed nami kolejne obchody Święta Wrocławia i związana z nimi wspaniała uroczystość przyznania tytułu Honorowego Obywatela Wrocławia, Nagród Wrocławia oraz Nagród Prezydenta Wrocławia.

Cieszę się, że co roku wśród ludzi związanych z Wrocławiem odnajdujemy tak wiele inspirujących nas osób. Tych, których działalność i pasja powodują, że stolica Dolnego Śląska staje się miejscem lepszym i bardziej przyjaznym dla jego mieszkańców, miastem rozpoznawalnym oraz liczącym się nie tylko w Polsce, ale i na arenie międzynarodowej.

Dziękuję, że są Państwo z nami, swoją pasją i postawą udowadniając, że to, co nieosiągalne, jest możliwe. To dzięki Wam – wybitnym społecznikom, artystom, podróżnikom, ludziom nauki i biznesu – Wrocław zyskuje odwagę, by realizować tak wielkie wydarzenia, jak nadchodzące Igrzyska Sportowe The World Games 2017.

Wierzę, że dzisiejszy dzień i ceremonia, która już na stałe zagościła w kalendarzu Wrocławia, po raz kolejny staną się dla nas wszystkich niezapomnianym przeżyciem.

Życzę Państwu niesłabnącego zapału i wielu dalszych sukcesów.

Rafał Dutkiewicz
Prezydent Wrocławia

Wrocław, 24 czerwca 2017 roku

Bente Kahan (ur. 1958) – norweska piosenkarka i aktorka żydowskiego pochodzenia, od kilkunastu lat związana z Wrocławiem. Jedna z czołowych wykonawczyń pieśni żydowskich w Europie.

Po ukończeniu studiów aktorskich w Tel Awiwie i w Nowym Jorku występowała na scenach Teatru Narodowego w Izraelu oraz Teatru Narodowego w Norwegii. W roku 1990 roku założyła Teater Dybuk Oslo, którego celem było rozpowszechnianie kultury i muzyki europejskich Żydów. W tym czasie koncertowała w większości krajów Europy. Podczas Przeglądu Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu zaprezentowała program *Home* – podróż przez historię europejskich Żydów, od XII-wiecznej Hiszpanii, przez XIX-wieczną Rosję, Węgry i Rumunię, po XX-wieczną Polskę i Norwegię.

Poślubiła Aleksandra Gleichgewichta, znanego wrocławskiego działacza „Solidarności”, i w roku 1991 przeprowadziła się najpierw do Warszawy, a następnie wraz z mężem do Wrocławia, gdzie aktywnie włączyła się w życie Gminy Żydowskiej.

W swoim dorobku artystycznym ma 9 płyt, głównie z muzyką żydowską, oraz 3 widowiska teatralne napisane wspólnie z Ellen Foyn Bruun, w tym przedstawienie *Głosy z Theresienstadt*.

W roku 2006 założyła fundację swego imienia, której głównym zadaniem jest pre-

zentowanie żydowskiej kultury i historii. Jest też Dyrektorem Centrum Kultury i Edukacji Żydowskiej we Wrocławiu. Obie te instytucje w znacznej mierze przyczyniły się do renowacji wrocławskiej Synagogi „Pod Białym Bocianem”, która stała się miejscem wystaw, koncertów, spektakli i pokazów filmowych. W listopadzie 2007 roku Fundacja w ramach upamiętnienia rocznicy Nocy Kryształowej zorganizowała po raz pierwszy Dni Wzajemnego Szacunku. Organizowane odtąd corocznie, stały się okazją do refleksji historycznej, ale także impulsem do powstania inicjatyw będących odpowiedzią na bieżące wydarzenia na świecie. W grudniu 2015 roku dzięki staraniom Fundacji została odrestaurowana mała synagoga (szul), w której odbywają się nabożeństwa dla członków wrocławskiej gminy żydowskiej.

Obecna działalność artystyczna Bente Kahan związana jest nadal z propagowaniem i upowszechnianiem kultury żydowskiej, idei pojednania, tolerancji oraz wzajemnego szacunku dla różnych wyznań i kultur.

Za swoją działalność otrzymała Nagrodę Prezydenta Wrocławia (2006), Krzyż Kawalerski Odrodzenia Polski (2013), Krzyż na wstędze Orderu Zasługi Republiki Federalnej Niemiec (2016).

Włodzimierz Jarmundowicz (ur. 1947) – lekarz neurochirurg, absolwent Wydziału Lekarskiego Wojskowej Akademii Medycznej w Łodzi (1970). Początkowo zawodowo związany z WAM, gdzie uzyskał kolejne stopnie i tytuły naukowe – od doktora nauk medycznych do profesora.

Od 1988 roku związany jest z Wrocławiem. Przez 10 lat pełnił funkcję ordynatora Klinicznego Oddziału Neurochirurgii w Wojskowym Szpitalu Klinicznym, a od roku 1999 jest kierownikiem Katedry Neurochirurgii Uniwersytetu Medycznego im. Piastów Śląskich. Kieruje również Kliniką Neurochirurgii w Uniwersyteckim Szpitalu Klinicznym.

Praca naukowa i dydaktyczna są jego pasją, jako lekarz zaś poświęcił się niezwykle trudnej dziedzinie – neurochirurgii, która zajmuje się leczeniem chirurgicznym chorób i urazowych uszkodzeń centralnego i obwodowego układu nerwowego. Dzięki niemu Klinika Neurochirurgii Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego należy do jednej z najlepiej wyposażonych w najnowsze urządzenia i dysponuje wysoko wykwalifikowaną kadrą lekarską, co pozwala na wykonywanie skomplikowanych operacji mózgu i rdzenia kręgowego.

Największe sukcesy profesora Jarmundowicza wiążą się z pracą na wrocławskim Uniwersytecie Medycznym. W 2002 roku stworzył zespół złożony z neurochirurgów,

neurofizjologów i specjalistów w dziedzinie rehabilitacji, który we współpracy z Instytutem Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN we Wrocławiu rozpoczął prace, których celem było doprowadzenie do funkcjonalnej regeneracji rdzenia kręgowego w przypadku jego całkowitego urazowego uszkodzenia. Ponaddwunastoletni wysiłek badawczy zakończył się powodzeniem. W roku 2014 po raz pierwszy po zastosowanej oryginalnej terapii przeszczepienia glejowych komórek węchowych, pobranych z opuszki węchowej, organu znajdującego się w jamie czaszki, oraz rekonstrukcji rdzenia, wykorzystującej przeszczepy nerwowe, pacjent, który był całkowicie porażony, po wielomiesięcznej rehabilitacji uzyskał zdolność samodzielnego wykonania kilkudziesięciu kroków. Publikacja na temat tego osiągnięcia w specjalistycznym czasopiśmie amerykańskim wywołała olbrzymie zainteresowanie na całym świecie.

Prof. dr hab. Włodzimierz Jarmundowicz jest członkiem Komitetu Nauk Neurologicznych PAN, a także wielu specjalistycznych towarzystw naukowych. Od 18 lat jest konsultantem wojewódzkim w dziedzinie neurochirurgii. Został odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Jerzy Kapłański (ur. 1949) – malarz portrecista, absolwent Wydziału Malarstwa, Grafiki i Rzeźby PWSSP we Wrocławiu. Dyplom z zakresu malarstwa w pracowni profesora Zbigniewa Karpińskiego uzyskał w roku 1975.

Zajmuje się malarstwem sztalugowym, w szczególności portretem. Drugą jego pasją jest martwa natura. Niezależnie od tematyki dzieła, artysta w swych pracach odwołuje się do malarstwa tradycyjnego. Inspirują go malarze renesansu, baroku, a także XIX-wieczni malarze polscy. Malarstwo to jednak naznaczone jest zawsze indywidualnym podejściem do danego motywu. Nie jest to bowiem malarstwo odtwórcze, fotograficzne. Jego dzieła niosą ze sobą ekspresję życia i obraz psychologiczny ukazujących postaci. Portrety świadczą o niezwykłym talencie obserwatora – odzwierciedlają bowiem ludzkie zmagania z życiem. Jak powiedział sam artysta: „Chodzi o postużenie się językiem form, które znamy już od wieków, a które przemawiają najpełniej. Stosowali je ci, których dziś uważamy za mistrzów, po co więc szukać nowych środków ekspresji?”. Forma ta jednak nabiera u Kapłańskiego nowego i jedyne w swoim rodzaju wyrazu.

Jerzy Kapłański jest artystą, który poświęcił się wyłącznie malarstwu. Taka postawa to rzadkość w epoce, kiedy granice tradycyjnych sztuk plastycznych stają się coraz bardziej umowne.

Dorobku Jerzego Kapłańskiego nie da się zakwalifikować do żadnego kierunku XX-wiecznego malarstwa europejskiego. Wielu krytyków i recenzentów podkreśla indywidualny styl artysty i wypracowanie jedynej w tym okresie nowej szkoły portretu. Dlatego aż trudno uwierzyć, że arcydzieła powstające od połowy lat 70. do dziś nie doczekały się jeszcze monograficznych omówień ani obszerniejszych wydań albumowych.

Obrazy Jerzego Kapłańskiego zdobiące wnętrza wrocławskich kościołów (NMP na Piasku, pw. MB Nieustającej Pomocy, pw. św. Jadwigi) nie pozwalają nikomu przejść obojętnie. Jak sam mówi, do podjęcia tematyki religijnej dojrzał stopniowo. Pierwszą tego typu pracą było *Zdjęcie z krzyża* z 1993 roku, które najpierw zdobiło kościół NMP na Piasku, w 2004 roku zaś zostało przeniesione do Henrykowa. „To wielka radość i zaszczyt dla malarza, kiedy jego dzieło znajdzie się w świątyni. Nie może tam trafić pierwszy lepszy obraz. Powinna to być praca, która pomoże ludziom w przeżywaniu wiary, w modlitwie.”

Jerzy Kapłański brał udział w licznych wystawach indywidualnych i zbiorowych. Jego prace znajdują się także w prywatnych kolekcjach w kraju i za granicą. Artysta został wyróżniony licznymi nagrodami za zasługi dla kultury Wrocławia i Dolnego Śląska.

Adam Domanasiewicz (ur. 1963) – lekarz chirurg, replantolog. Urodził się w rodzinie lekarskiej. W 1990 roku z wyróżnieniem ukończył Wydział Lekarski Akademii Medycznej im. Piastów Śląskich.

W latach 1990–1991 jako stypendysta niemieckiej fundacji GFPS odbywał staż w Klinice Chirurgii Oparzeniowej, Rekonstrukcyjnej i Plastycznej RWTH Aachen. W latach 1991–2015 pracował w Ośrodku Replantacji Kończyn, Mikrochirurgii i Chirurgii Ręki, przekształconym w Szpital im. św. Jadwigi Śląskiej w Trzebnicy, gdzie w 2005 roku stworzył Szpitalny Oddział Ratunkowy, w którym przez 9 lat pełnił funkcję ordynatora, a w latach 1993–2015 wiceprzewodniczącego, a następnie przewodniczącego NSZZ „Solidarność”. Od 2016 roku pracuje w Klinice Chirurgii Urazowej i Chirurgii Ręki Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego we Wrocławiu.

Jego pracę doktorską (2008) na temat oryginalnej metody leczenia niedokrwiennego przykurczu Volkmana wyróżniono drukiem z okazji Międzynarodowego Zjazdu Federacji Europejskich Towarzystw Chirurgii Ręki w Poznaniu (2010). Otrzymała także nagrodę Polskiego Towarzystwa Ortopedii i Chirurgii Urazowej za najlepszą pracę roku.

Jest członkiem licznych towarzystw naukowych, w tym Europejskiej Federacji Towarzystw Chirurgii Ręki, Polskiego Towarzystwa

Chirurgii Ręki, Towarzystwa Chirurgii Urazowej, Towarzystwa Chirurgów Polskich, Polskiego Towarzystwa Medycyny Ratunkowej, prezesem Polskiego Towarzystwa Medycyny i Ratownictwa Górskiego, członkiem Zarządu Międzynarodowego Towarzystwa Transplantacji Ręki i Przeszczepów Tkanek Złożonych oraz Sekcji Chirurgii Urazowej TChP.

Współautor pierwszych polskich przeszczepów ręki, autor wielu replantacji oraz nowatorskich zabiegów z chirurgii ręki i chirurgii rekonstrukcyjnej, prac i artykułów naukowych, wykładowca *wilderness medicine* na Uniwersytecie Medycznym we Wrocławiu i medycyny ekstremalnej na Uniwersytecie Jagiellońskim. Wraz ze stworzonym przez siebie zespołem dokonał pierwszego na świecie przeszczepu kończyny u pacjenta z wadą wrodzoną niedorozwoju ręki.

Laureat wielu nagród za działalność medyczną. Otrzymał m.in. Order Ecce Homo (2010), medal Pioniera Transplantologii (2013), Złoty Krzyż Zasługi (2014). Wyróżniony wraz z zespołem tytułem Człowieka Roku 2017 przez słuchaczy Radia RMF.

Prywatnie – pasjonat wspinaczki wysokogórskiej, speleologii, nurkowania, żeglarstwa, strzelectwa i jeździectwa (w tym rekonstrukcji historycznych), wiceprezes Trzebnickiego Stowarzyszenia Jazdy Historycznej i prezes Towarzystwa Ormian Polskich.

Jacek Kopyś (ur. 1963) – chirurg ortopeda, specjalista w dziedzinie rehabilitacji medycznej oraz ortopedii i traumatologii. Ukończył studia na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu (1988).

Od początku pracy zawodowej związany z Kliniką Chirurgii Urazowej we Wrocławiu, Oddziałem Rehabilitacyjnym w Specjalistycznym Ortopedyczno-Rehabilitacyjnym ZOZ we Wrocławiu oraz z Oddziałem Ortopedycznym, gdzie pełnił funkcję zastępcy ordynatora.

Jest członkiem Dolnośląskiej Izby Lekarskiej i Polskiego Towarzystwa Ortopedycznego. Bierze czynny udział w zjazdach szkoleniowych i sympozjach zarówno w kraju, jak i za granicą, m.in. w Niemczech, Austrii, Belgii, Holandii, Hiszpanii, USA, Brazylii i Turcji. Współpracuje z wieloma krajowymi i zagranicznymi czasopismami medycznymi, gdzie publikuje teksty z zakresu ortopedii i rehabilitacji medycznej oraz traumatologii.

Obecnie doktor Jacek Kopyś jest kierownikiem Zamiejscowego Oddziału Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego we Wrocławiu, gdzie od podstaw stworzył zespół – od najniższego personelu pomocniczego po wysoko wykwalifikowanych lekarzy specjalistów – wykonujący zabiegi alloplastyki pierwotnej i rewizji stawów biodrowych oraz kolanowych.

Doktor Kopyś znany jest nie tylko z ogromnej wiedzy, fachowości i doświadczenia, ale także empatii i rzadko dziś spotykanego oddania pacjentom.

Nieliczne wolne chwile poświęca na swoje pozazawodowe pasje: podróże, sporty motorowe, nurkowanie i jazdę na nartach. Zamiłowanie do nart zawdzięcza ojcu Władysławowi, doktorowi nauk o kulturze fizycznej, który zabierał go na treningi i obozy sportowe.

Doktor Jacek Kopyś jest również wielkim admiratorem przyrody, dlatego zamieszkał z dala od miejskiego zgiełku wśród lasów i zwierząt. Ulubieńcem doktora jest kot burmański o imieniu Funt.

Z Wrocławiem doktor Kopyś pozostaje związany zawodowo i emocjonalnie. Jako dumny wrocławianin nieustannie interesuje się rozwojem swojego miasta. Śledzi i – w miarę możliwości – stara się uczestniczyć w różnych imprezach i ciekawych wydarzeniach.

Leszek Możdżer (ur. 1971) – jeden z najwybitniejszych polskich muzyków jazzowych.

Naukę gry na fortepianie rozpoczął w piątym roku życia i przeszedł wszystkie szczeble edukacji, uzyskał dyplom gdańskiej Akademii Muzycznej (1996). Jazzem zainteresował się w klasie maturalnej. Ostrogi zdobył w zespole klarnecisty Emila Kowalskiego, a pierwszą próbę z zespołem Miłość odbył w swoje 20. urodziny. We wczesnych latach działalności muzycznej był również członkiem kwartetu Zbigniewa Namysłowskiego. W roku 1992 otrzymał pierwsze w swojej karierze wyróżnienie indywidualne na Jazz Juniors. Od tamtego czasu zwyciężał we wszystkich kolejnych ankietach czytelników „Jazz Forum” w kategorii Fortepian i został też wielokrotnie uznany za Muzyka Roku.

Leszek Możdżer nagrywał płyty z najwybitniejszymi polskimi muzykami jazzowymi: Tomaszem Stańką, Januszem Muniakiem, Michałem Urbaniakiem, Piotrem Wojtasikiem, Adamem Pierończykiem, Henrykiem Miśkiewiczem, Anną Marią Jopek. Nagrywał też ze Zbigniewem Preisnerem. Od lat współpracuje również z mieszkającym w Los Angeles Janem A. P. Kaczmarkiem, wliczając w to nagranie nagrodzonej Oscarem muzyki do filmu *Finding Neverland*.

Możdżer koncertował i nagrywał też z takimi gwiazdami jak: David Friesen, Pat Metheny,

Arthur Blythe, Buster Williams, Billy Harper, Joe Lovano, Archi Shepp, David Liebman, Charles Fox, Lester Bowie, David Gilmur, Marcus Miller, John Scofield, Steve Swallow, Eddi Daniels, Tan Dun. Najpełniej odnajduje się w projektach solowych i autorskiego trio z Larsem Daniels-sonem i Zoharem Fresco.

Od roku 2011 jest dyrektorem artystycznym plenerowego festiwalu muzycznego nad Jeziorem Strzeszyńskim w Poznaniu – Enter Music Festival oraz od 2015 roku Festiwalu Jazz Nad Odrą. W 2012 roku był przewodniczącym jury konkursu pianistycznego organizowanego przez Montreux Jazz Festival, którego dyrektorem artystycznym jest Quincy Jones.

Do chwili obecnej Leszek Możdżer nagrał ponad 100 albumów, w tym wiele pod swoim własnym nazwiskiem. Na uwagę zasługują także jego teatralne i filmowe realizacje.

Od wielu lat mieszka i pracuje we Wrocławiu. Tu ma mieszkanie i swoje studio, w którym nagrał m.in. płytę *Komeda*. Wielokrotnie współpracował również z Teatrem Muzycznym Capitol.

Jest laureatem wielu nagród za działalność artystyczną. Został także odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2013).

Elżbieta Magdalena Salamon (ur. 1947) – współzałożycielka i przewodnicząca Stowarzyszenia Amazonek „Femina-Fenix” działającego od 1991 roku na rzecz kobiet po zabiegu mastektomii.

Wrocławianka, córka lwowskich Ukraińców, co niegdyś nie ułatwiało życia młodej osobie – po ukończeniu Państwowej Szkoły Architektury pracowała na Akademii Medycznej oraz we Wrocławskich Zakładach Mięsnych.

Pod jej kierunkiem od ponad 25 lat Stowarzyszenie Amazonek „Femina-Fenix” prowadzi aktywną działalność społeczną, rehabilitacyjną i psychologiczną dla chorych na nowotwory złośliwe, zwłaszcza kobiet chorych na raka piersi.

W ramach kompleksowej pomocy dla chorych kobiet Stowarzyszenie jest organizatorem zajęć pływania, gimnastyki i relaksacji, a także warsztatów terapii zajęciowej – malarstwo, nauka tańców. Ważna jest również działalność edukacyjna Stowarzyszenia, promowanie zdrowego stylu życia oraz profilaktyka chorób nowotworowych.

Dzięki staraniom Elżbiety Salamon, w 1998 roku zorganizowano we Wrocławiu pierwszy w Polsce kurs kompleksowej terapii udrażniającej prowadzonej przez niemieckich wykładowców ze szkoły Foldiego, sfinansowany dzięki środkom pozyskanym z grantu Fundacji Batorego. Pozwoliło to na wykształcenie

pierwszych 20 specjalistów leczenia obrzęku chłonnego, będącego poważnym problemem osób leczonych z powodu nowotworów.

Stowarzyszenie ściśle współpracuje także z Gminą Wrocław, pozyskując fundusze na realizację programów na rzecz środowiska osób z niepełnosprawnością. Aktywnie włącza się również w organizację Dolnośląskich Onkogrzynek Dzieci i Młodzieży, organizowanych przez Akademię Wychowania Fizycznego we Wrocławiu, umożliwiając realizację m.in. zajęć dydaktycznych i badań naukowych pracownikom i studentom fizjoterapii. Bardzo ważną częścią działalności Stowarzyszenia jest także szkolenie wolontariuszek – ochotniczek działających na oddziałach onkologii.

Poza działalnością w Stowarzyszeniu znana jest jako miłośniczka kotów, psów i jako właścicielka pięknego ogrodu. Słynie również z pierogów z fasoli oraz z kozackiego czaju, który już od 20 lat przygotowuje w ramach „Wrocławskiej Kutii”. Zawsze pod koniec stycznia, wspólnie z mężem Igozem, przewodniczącym Wrocławskiego Koła Związku Ukraińców w Polsce, współorganizuje spotkanie przedstawicieli wszystkich wrocławskich mniejszości narodowych.

W uznaniu zasług Elżbieta Salamon została odznaczona złotą odznaką Zasłużona dla Dolnego Śląska (2014).

Wojskowy Klub Sportowy „Śląsk” (zał. 1947) – jeden z największych wielosekcyjnych klubów sportowych w Polsce, zawsze kojarzony z Wrocławiem.

Przez 70 lat klub dostarczył mieszkańcom Wrocławia wielu sportowych wzruszeń oraz dał poczucie jedności i dumy z bycia wrocławianinem.

WKS „Śląsk” powstał przez połączenie dwóch wrocławskich klubów wojskowych – „Pionier” i „Podchorąży”.

Obecnie młodzi sportowcy WKS „Śląsk” trenują w 12 sekcjach sportowych: biegów na orientację, jeździectwa, judo, koszykówki, lekkiej atletyki, pływania, piłki nożnej, piłki ręcznej, podnoszenia ciężarów, strzelectwa, zapasów w stylu klasycznym i wolnym. To szkolenie młodzieży, która każdego dnia tak ciężko pracuje na rzecz realizacji swoich sportowych marzeń, jest głównym celem działania Klubu. Praca z młodzieżą prowadzona jest profesjonalnie i bardzo efektywnie, czego najlepszym dowodem są wyniki Klubu w Ogólnopolskim Systemie Sportu Młodzieżowego. W latach 1999–2016 WKS „Śląsk” zajął w tej rywalizacji 13 razy I miejsce i 5 razy II miejsce.

Niezwykle ważną rolę w Klubie odgrywają seniorzy, którzy swoim przykładem najlepiej motywują młodych sportowców do sumiennej i rzetelnej pracy. Startując na największych światowych imprezach sportowych,

wielokrotnie swoimi wynikami przyczyniali się do rozślawienia Polski i Wrocławia. Do najbardziej rozpoznawalnych ambasadorów naszego miasta należą oczywiście medaliści igrzysk olimpijskich z Wojskowego Klubu Sportowego „Śląsk”, m.in. Józef Zapędzki, Renata Mauer-Róžańska, Józef Tracz, Piotr Małachowski czy Damian Janikowski. Klub dał też dziesiątki medalistów mistrzostw świata i Europy, którzy każdym swoim sukcesem podkreślali sportowe aspiracje naszego miasta.

Osobnym i niezwykle ważnym rozdziałem działalności „Śląska” jest udział w rozgrywkach w dyscyplinach zespołowych. Koszykówka, piłka ręczna czy piłka nożna w długiej historii klubu odcisnęła wyraźne ślady na sportowej mapie Wrocławia, rozślawiając nasze miasto w Polsce i poza granicami. 22 tytuły mistrza Polski w piłce ręcznej (14 w 7-osobowej i 8 w 11-osobowej), 17 tytułów mistrza Polski w piłce nożnej, dziesiątki występów w rozgrywkach pucharów europejskich (m.in. finał Pucharu Europy w piłce ręcznej), to nie tylko dane statystyczne, ale przede wszystkim ogrom radości, wzruszeń, a także budowanie lokalnej tożsamości wrocławian.

Izabella Skrybant-Dziewiątkowska

Nagroda Prezydenta Wrocławia

Izabella Skrybant-Dziewiątkowska – piosenkarka, wokalistka wrocławskiego zespołu muzycznego Tercet Egzotyczny.

Urodziła się w Łukowcu Wiszniowieckim koło Lwowa. Liceum muzyczne ukończyła we Wrocławiu (1960), z którym związała się na stałe. Lata 1961–1964 poświęciła pracy solistki w Operetce Wrocławskiej. Jesienią 1963 roku rozpoczęła współpracę z nowo powstającym we Wrocławiu zespołem muzycznym – Tercetem Egzotycznym. Próbowала również swoich sił na dużym ekranie, grając m.in. w filmach: *Ubranie prawie nowe* (1963) Włodzimierza Haupego, *Rękopis znaleziony w Saragossie* (1964) Wojciecha Jerzego Hasa, czy *Obywatel Jerzego Stuhra* (2014); jej największą pasją pozostała jednak muzyka.

Izabella Skrybant-Dziewiątkowska wraz z zespołem Tercet Egzotyczny nagrała 27 albumów, z których jeden otrzymał status diamentowej płyty, trzy platynowej, a 17 krążków – złotej. W 2015 roku Universal Music Polska z okazji 50-lecia zespołu wydał 3-płytowy album *Tercet Egzotyczny – 50 lat legendy polskiej muzyki*, na którym znajduje się klasyka muzyki południowo-amerykańskiej oraz największe przeboje Tercetu. W 2017 roku ukazała się książka – rozmowa z Izabellą Skrybant-Dziewiątkowską *Pamelo, żegnaj*.

Zespół promuje polską kulturę na licznych koncertach na całym świecie. W czasie swojej

długoletniej działalności muzycy odwiedzili m.in. USA, Holandię, Niemcy, Szwecję, Danię, Grecję i Wielką Brytanię. Występowali w Metropolitan Opera, Carnegie Hall i Radio City Music Hall w Nowym Yorku, paryskiej Olimpii, programach telewizyjnych, takich jak: *Ed Sullivan Show* czy *Bobby Vinton Show*. Grupa, pomimo swojej rozpoznawalności i wielu propozycji pozostania poza granicami Polski, ze względu na silne poczucie tożsamości narodowej zawsze powracała do kraju. Jak podkreśla Izabella Skrybant-Dziewiątkowska: „Czuję się lokalną patriotką. Nie wyobrażam sobie mieszkać w innym miejscu”.

Tercet Egzotyczny, funkcjonujący również pod nazwą Isabela's Vocal Group, jest jednym z najstarszych działających zespołów muzycznych w Polsce. Od ponad 50 lat wokalistka wraz z mężem, a następnie dwiema córkami, zapisuje się na kartach historii polskiej muzyki rozrywkowej. W 2014 roku zostało otwarte muzeum poświęcone twórczości grupy.

Za działalność oraz osiągnięcia Izabella Skrybant-Dziewiątkowska została odznaczona Złotym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (2010), Złotym Krzyżem Zasługi (2010) oraz polskim odznaczeniem kościelnym Ordynariatu Polowego WP – Medalem „Milito Pro Christo” (2014).

Nagroda Prezydenta Wrocławia

Izabella Skrybant-Dziewiątkowska

Krzysztof Szmyd (ur. 1971) – specjalista pediatrii, medycyny paliatywnej; kierownik Hospicjum dla Dzieci Dolnego Śląska.

Wrocławianin z urodzenia i zamieszkania. Studia z wyróżnieniem ukończył na Uniwersytecie Medycznym we Wrocławiu (1996). Pod opieką naukową prof. dr hab. Alicji Chybickiej obronił pracę doktorską (2003). Od początku swojej kariery zawodowej związany z onkologią dziecięcą oraz medycyną paliatywną. W 1997 roku rozpoczął pracę we wrocławskiej Klinice Onkologii i Hematologii Dziecięcej przy ul. Bujwida, początkowo jako asystent, następnie adiunkt.

Od 2002 roku związany jest z utworzonym przy Klinice Hospicjum dla Dzieci, którym kierował od 2006 roku. Dzięki jego staraniom Hospicjum intensywnie się rozwinęło, tworząc filie w 4 miastach: Zgorzelcu, Jeleniej Górze, Wałbrzychu i Kłodzku. Od 2016 roku jednostka kierowana przez doktora Szmyda działa jako Stowarzyszenie Hospicjum dla Dzieci Dolnego Śląska, będąc jednym z największych hospicjów dla dzieci w kraju. We Wrocławiu, m.in. dzięki staraniom doktora, wcielony został w życie nowatorski pomysł hospicjum perinatalnego, pomagającego rodzinom, które – mimo zdiagnozowanej nieuleczalnej choroby dziecka – decydują się na poród. Dziś jest ono jednym z największych w Polsce, współpracuje z Uniwersyteckim

Szpitałem Klinicznym we Wrocławiu oraz poradnią genetyczną Uniwersytetu.

Doktor Szmyd swoją wiedzę i doświadczeniem chętnie dzieli się nie tylko ze współpracownikami i osobami zaangażowanymi w ruch Hospicjum, ale również ze studentami Uniwersytetu Medycznego. Jako wykładowca bierze aktywny udział w konferencjach w Polsce i za granicą. Jest autorem prac naukowych dotyczących zagadnień medycyny paliatywnej.

Pracując z ciężko chorymi dziećmi, nigdy nie stracił wrodzonego ciepła, życzliwości i otwartości. Hospicjum to dla niego nie tylko praca, ale przede wszystkim ludzie – pacjenci, ich bliscy i osoby, które tworzą stowarzyszenie. Jak sam mówi: „Myślę, że moja praca nie jest straszna. Jest trudna, ale nie zamieniłbym jej na inną. Dzięki temu współuczestniczę w czymś, co jest chyba na tym świecie najpiękniejsze. W ogromnej, bezgranicznej miłości, takiej bez względu na wszystko”.

Doktor Krzysztof Szmyd otrzymał I miejsce w konkursie „Profesjoniści Forbesa 2013 – Zawody Zaufania Publicznego” w kategorii lekarz w województwie dolnośląskim (2013) oraz wyróżnienie w X jubileuszowej edycji konkursu Akcja, Akcja, Akcja Dąb – Niezwykli Dolnoślązacy (2016).

Małgorzata Wojtaczka (ur. 1965) – speleolog, uczestniczka ekspedycji w rejonach polarnych, żeglarka, członek Bractwa Kaphornowców, absolwentka Wydziału Biologii na Uniwersytecie Wrocławskim.

Małgorzata Wojtaczka pasję do podróży zaczęła realizować już na studiach. Odbiła kurs taternictwa jaskiniowego i została członkiem Speleoclubu Wrocław.

Po ukończeniu nauki otworzyła drukarnię, która jednak kilka lat później została sprzedana, a uzyskane w ten sposób środki zasiliły fundusz zakupu jachtu wyprawowego – *Selma Expeditions*.

Momentem przełomowym w życiu Małgorzaty Wojtaczki stało się założenie wraz z przyjaciółmi firmy SELMA EXPEDITIONS. Od tego czasu swoją pasję zaczęła łączyć z pracą zawodową, współorganizując wraz z Piotrem Kuźniarem, egzotyczne wyprawy żeglarskie w najodleglejsze miejsca na Ziemi.

Podróżniczka nie porzuciła jednak nigdy swojej miłości do speleologii. Brała udział w odkrywaniu nowych jaskiń w górach Picos de Europa w Hiszpanii, gdzie dotarła na głębokość 903 m – na dno Sistema del Hou de la Canal Parda, najgłębszej jaskini w tym paśmie. Uczestniczyła też w ekspedycjach w rejonach polarnych.

W 2002 roku pod żaglami opłynęła Spitsbergen, Przylądek Horn, Islandię (2003) i do-

tarła na Antarktydę. Za swoje ówczesne osiągnięcia sportowe Małgorzata Wojtaczka otrzymała nagrodę przyznaną przez Ministerstwo Sportu i Turystyki za „wybitne osiągnięcia sportowe”.

W 2014 roku w warunkach zimowych, idąc przez trzy tygodnie na nartach, zdobyła Górę Newtona (Newtontoppen), najwyższy szczyt Spitsbergenu (1717 m n.p.m.). Po tym osiągnięciu Małgorzata Wojtaczka wytyczyła sobie kolejny cel – dotrzeć samotnie, bez wsparcia na biegun południowy. W ramach treningu przygotowującego ją do ekspedycji, przeszła m.in. ponad 120 km przez największy płaskowyż Europy – Hardangerviddę w Norwegii.

Pod koniec 2016 roku rozpoczęła samotną, trwającą 69 dni codziennego marszu, wyprawę przez 1200 km lodowej pustyni Antarktydy. Przy temperaturach spadających poniżej -35°C , ciągnąc ponadstukilogramowe sanie – przez zasy, lodowe szczeliny, przy nagłych zmianach pogody, niosących z sobą opady śniegu utrudniające marsz, Małgorzata Wojtaczka, pierwsza Polka i jedna z niewielu kobiet na świecie, dotarła w 2017 roku na biegun południowy.

Podróżniczka za swoje osiągnięcia otrzymała Kolosa w kategorii „Wyczyn Roku” (2017).

Dortmundzko-Wrocławsko-Lwowska Fundacja im. św. Jadwigi – powstała w latach 70. XX wieku z inicjatywy Bensberger Kreis, zrzeszającego niemiecki Kościół katolicki i ewangelicki oraz przedstawiciele wrocławskiego Klubu Inteligencji Katolickiej. Jej oficjalne powołanie nastąpiło jednak dopiero po transformacjach ustrojowych w Polsce (1991), umożliwiającą legalizację działalności. Fundacja swój rodowód wywodzi z orędzia biskupów polskich do biskupów niemieckich, z jego pamiętnym zdaniem „przebaczamy i prosimy o przebaczenie”. Na jej patronkę wybrano św. Jadwigę Śląską, opiekunkę ubogich i jednocześnie postać łączącą oba narody.

W wieloletnie działania skupione pomiędzy Dortmundem a Wrocławiem w 2015 roku włączony został Lwów.

Celem Fundacji jest budowanie więzi łączącej narody poprzez działania edukacyjne i charytatywne kierowane przede wszystkim do ludzi młodych z Wrocławia, Dortmundu i Lwowa.

Na przestrzeni poprzednich lat Fundacja zorganizowała we Wrocławiu i Dortmundzie szereg seminariów poświęconych relacjom polsko-niemieckim, pokonywaniu stereotypów oraz uprzedzeń. Mieszkańcy obu miast, pomimo początkowych trudności w organizowaniu spotkań, wynikających z sytuacji politycznej panującej w Polsce, nawiązali silne więzi. Ich efektem stała się m.in. pomoc

materialna i wsparcie moralne udzielone wrocławianom w czasie stanu wojennego. Od 1983 roku przez kilkanaście lat organizowano akcję „Światłość wielkanocna dla Wrocławia”, polegającą na przekazywaniu paschałów wielkanocnych dla wrocławskich parafii i mającą silne znaczenie symbolicznego niesienia siły oraz nadziei.

Fundacja organizuje wymiany młodzieżowe, wyjazdy na wolontariat językowy do Dortmundu, wsparcie charytatywne dla uczniów w formie dofinansowywania obiadów szkolnych dla dzieci z niezamożnych rodzin wrocławskich, tanie kursy języka niemieckiego we Wrocławiu i festyny charytatywne. Od kilku lat Fundacja Dortmundzko-Wrocławsko-Lwowska zajmuje się pomocą materialną dla kresowiaków we Lwowie.

Sztandarowymi przedsięwzięciami Fundacji są praktyki zawodowe dla młodych ludzi z Wrocławia i Lwowa: realizowany w Dortmundzie od 1992 roku projekt „Praktyki zawodowe w Niemczech”, podczas których młodzi wrocławianie zdobywają doświadczenie w dortmundzkich zakładach pracy, poznają niemiecką kulturę oraz język, a także bliźniacza inicjatywa, przeprowadzana we Wrocławiu od 2001 roku, skierowana do młodych ludzi z Ukrainy.

DORTMUNDZKO-WROCŁAWSKO-LWOWSKA FUNDACJA IM. ŚW. JADWIGI

Honorowe obywatelstwo

– nowożytna historia tej zaszczytnej godności, nadawanej osobie o wielkich zasługach i ogromnym autorytecie moralnym, sięga czasów rewolucji francuskiej (fr. *bourgeois honoraire*). W 1792 roku rząd rewolucyjnej Francji nadał zaszczytny tytuł honorowego obywatela Francji Tadeuszowi Kościuszce jako wyraz uznania dla jego walki o ideały wolności. W tym samym roku tytuł ten otrzymał również Fryderyk Schiller za rewolucyjne przesłanie *Zbójców*.

Honorowe obywatelstwo przyznawane jest na całym świecie, zarówno przez państwa, jak i regiony oraz miasta. Otrzymują je artyści, pisarze, uczeni, politycy, osoby zasłużone dla kraju lub lokalnej społeczności, organizacje i instytucje. Jednym z bardziej znanych – i niezwykle rzadkim, gdyż jak dotąd zdarzyło się to tylko siedem razy – przykładów nadania tytułu honorowego obywatelstwa USA było przyznanie tej godności przez Kongres USA jako pierwszemu w 1963 roku Winstonowi Churchillowi. Jako siódmy otrzymał ten tytuł pośmiertnie w 2009 roku Kazimierz Pułaski.

Honorowe Obywatelstwo Wrocławia

– nadawane jest przez władze miejskie w celu wyróżnienia osób szczególnie zasłużonych dla Wrocławia. Tytuł przyznawano osobom piastującym wysokie urzędy, przede wszystkim politykom i wojskowym. Obywatelstwo tytularne otrzymywały osoby spoza Wrocławia: politycy, uczeni, literaci i artyści. Niektórzy z nich urodzili się lub zmarli we Wrocławiu.

Po raz pierwszy Rada Miejska Wrocławia przyznała tytuł honorowego obywatela miasta w 1870 roku. Otrzymał go Carl Ludwig August baron von Ende, starosta powiatu ziemskiego wrocławskiego. Do 1933 roku uhonorowano 24 osoby, m.in. niezwykle zasłużonego dla Wrocławia nadburmistrza Georga Bendersa oraz pisarza Gerharda Hauptmanna, laureata nagrody Nobla z 1912 roku.

W 1993 roku Rada Miejska Wrocławia ustanowiła tytuł *Civitate Wratislaviensi Donatus*. Jako pierwszego uhonorowano tym tytułem prof. Alfreda Jahna, rektora Uniwersytetu Wrocławskiego w latach 1962–1968.

Nagrody Miasta Wrocławia

– uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 16 stycznia 1993 roku ustanowione zostały 3 wyróżnienia: tytuł *Civitate Wratislaviensi Donatus* – przyznawany osobom odgrywającym istotną rolę w życiu społecznym, gospodarczym i kulturalnym Wrocławia, Nagroda Wrocławia – którą Rada Miejska przyznaje osobom i instytucjom za całokształt ich pracy na rzecz miasta na wniosek Komisji Nominacyjnej (do 2002 roku Rady Nominacyjnej), oraz Nagroda Prezydenta Wrocławia – przyznawana osobom i instytucjom za działalność i osiągnięcia w mijającym roku po zasięgnięciu opinii Komisji Nominacyjnej. Komisja Nominacyjna ma charakter doraźnej komisji Rady Miejskiej. W jej skład wchodzi 12 radnych, a jej pracom przewodniczy Przewodniczący Rady.

Uprawnionymi do składania wniosków o nadanie Nagrody Wrocławia są: Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia i jej komisje oraz Prezydent Wrocławia, a także organizacje działające na terenie miasta.

O Nagrodę Prezydenta Wrocławia wnioskować mogą: Prezydent Wrocławia, komisje Rady Miejskiej i pozostałe organizacje. Wszystkie wnioski kierowane są bezpośrednio do Komisji Nominacyjnej. Obydwa rodzaje nagród są przyznawane corocznie 24 VI – w dniu Święta Wrocławia, a zarazem patrona miasta, św. Jana Chrzyciela.

1993

Alfred Jahn

1994

Tadeusz Różewicz

1995

Henryk Tomaszewski

1996

Henryk Gulbinowicz

1997

Jan Paweł II

1998

Jerzy Grotowski

1999

Wojciech Dzieduszycki (zrzekł się tytułu w 2006 r.)

2000

Jan Nowak-Jeziorański

2001

Václav Havel

2002

Norman Davies

2003

Andrzej Wajda

2004

Władysław Bartoszewski

2005

Lech Wałęsa

2006

Sylwester Chęciński

2007

Kurt Masur

2008

Dalajlama XIV

2009

Urszula Koziol

2010

Aleksandra Natalli-Świat

Władysław Stasiak

Jerzy Szmajdziński

2011

Władysław Frasyniuk

2012

Eugeniusz Get-Stankiewicz

2013

Bogdan Zdrojewski

2014

Jan Miodek

2015

ks. Stanisław Orzechowski „Orzech”

o. Ludwik Wiśniewski

2016

Adolf Juzwenko

Karol Cyryl Modzelewski

Kornel Morawiecki

1993

1. Roman Aftanazy
2. Towarzystwo Pomocy im. Brata Alberta

1994

1. Marek Dyżewski
2. Wanda Tomaszewska
3. Ewa Unger
4. Dawna Polonia Wrocławska

1995

1. Andrzej Jochelson
2. Dolnośląska Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych we Wrocławiu

1996

1. Stanisław Miękiś
2. Andrzej Wiszniewski
3. Zespół Rozgłośni Polskiego Radia we Wrocławiu

1997

1. Wojciech Dzieduszycki
2. Jan Feliks Sarosiek
3. Wydawnictwo Dolnośląskie

1998

1. Marek Rostecki
2. Tadeusz Zipser
3. Zespół architektów: Waclaw Hryniewicz, Wojciech Jarząbek, Jan Matkowski

1999

1. Janina Bogusławska-Jaworska
2. Maciej Łagiewski
3. Kabaret „Elita”

2000

1. Stefan Arczyński
2. Sylwester Chęciński
3. Jan Miodek
4. Miesięcznik „Odra”

2001

1. Maria i August Wilhelm Hectowie
2. Renata Mauer-Różańska
3. Ewa Szumańska-Szmorlińska
4. „Notatnik Teatralny”

2002

1. Hans Hallgren
2. Czesław Hernas
3. Leon Kieres
4. Bogdan Ludkowski
5. Uniwersytet Wrocławski

2003

1. Jan Chorostkowski
2. Jan Kaczmarek
3. Wanda Toboła
4. Dzielnica Wzajemnego Szacunku

2004

1. Paweł Jarodzki
2. Henryk Rossa
3. Wojciech Wrzesiński
4. Wydział Aktorski PWST we Wrocławiu

2005

1. ks. Stanisław Orzechowski
2. Janusz Degler
3. Dolnośląska Izba Gospodarcza
4. Parafia pod wezwaniem św. Elżbiety przy ul. Grabiszyńskiej
i parafia pod wezwaniem św. Antoniego przy ul. Kasprowicza

2006

1. René Engel
2. Ryszard Lackner
3. Walentyna Krystyna Wnuk
4. Konwent oo. Bonifratrów prowadzący Hospicjum przy ul. Poświęckiej
5. Departament la Vienne

2007

1. Józef Dudek
2. Natalia Lach-Lachowicz
3. Kornel Morawiecki
4. Arcybiskupi Komitet Charytatywny
5. Teatr Pieśń Kozła

2008

1. Jerzy Czernik
2. Tadeusz Krasoń
3. Józef Łukaszewicz
4. Jan Ślęk
5. Alicja Zawisza

2009

1. Andrzej Nabzdyk
2. Romuald Siepsiak
3. Stanisław Wysocki
4. Bronisław Zathey
5. Związek Polaków na Białorusi

2010

1. Karol Bał
2. Władysław Frasyniuk
3. Jerzy Kos
4. MDK im. Kopernika we Wrocławiu
5. NSZZ Solidarność Region Dolny Śląsk

2011

1. Anette Bußmann
2. Wiesława Drojecka
3. Bogusław Litwiniec
4. Wojciech Witkiewicz
5. Niezależne Zrzeszenie Studentów Region Wrocławski

2012

1. Jan Biliszczuk
2. Ryszard Jadach
3. Włodzimierz Szomański
4. Kazimierz Tumski
5. Dolnośląskie Towarzystwo Muzyczne

2013

1. ks. abp Marian Gołębiewski
2. Anna Hannowa
3. Mieczysław Łopatka
4. Janusz Sybis
5. Teatr Arka

2014

1. ks. Adam Drwięga
2. Wanda Izdebska – s. Anatolia
3. Roman Kołacz
4. Wojciech Kazimierz Siwek
5. Krzysztof Szwagrzyk
6. Centrum Studiów Niemieckich i Europejskich im. Willy'ego Brandta

2015

1. Ewa Czermak
2. Adam Nowotarski
3. Igor Salamon
4. Józef Zapędzki
5. Klub Ludzi ze znakiem „P”

2016

1. Elżbieta i Stanisław Klimkowie
2. Brat Jerzy Adam Marszałkiewicz
3. Zofia Teliga-Mertens
4. Krzysztof Wronecki
5. Akademia Wychowania Fizycznego

1992

1. Józef Cynar
2. Krzysztof Pelech
3. Igor Przegrodzki
4. Tadeusz Różewicz
5. Miesięcznik „Odra”
6. Orkiestra Kameralna „Leopoldinum”

1993

1. ks. Franciszek Głód
2. Mariusz Hermansdorfer
3. „Notatnik Teatralny”
4. Teatr Polski

1994

1. Tadeusz Strugała
2. Jerzy Woźniak
3. Teatr Lalek
4. Wydawnictwo Dolnośląskie

1995

1. Adolf Juzwenko
2. Jan Jakub Kolski
3. PWST
4. Pismo Artystyczne „Format”
5. Związek Polskich Artystów Plastyków

1996

1. Arkadiusz Koniecki
2. Wojciech Kościelniak
3. Janusz Zaleski i Jacek Weksler

1997

1. Renata Mauer
2. Marcin Płaza
3. Ogród Botaniczny
4. Wydział Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego

1998

1. Ryszard Mazur
2. Stefan Placek
3. Fundacja Proscen i Teatr K2
4. Open Studio/WRO

1999

1. Aleksandra Kubicz
2. Ewa Michnik
3. Urszula Włodarczyk

2000

1. Tomasz Broda
2. Tymoteusz Karpowicz
3. Aleksandra Kurzak
4. Ryszard Tomaszewski
5. Marek Zieliński

2001

1. Lech Janerka
2. Twórcy wystawy „Wrocław 2000 – moje miasto”:
Włodzimierz Dolatowski, Michał Jędrzejewski, Stanisław Lose, Mieczysław Piróg
3. Sztafeta lekkoatletów:
Jacek Bocian, Józef Lisowski, Robert Maćkowiak, Piotr Rysiukiewicz

2002

1. Marek Danielak
2. Małgorzata Gorący
3. Galeria „Opus”

2003

1. Wojciech Kościelniak
2. Ewa Michnik (nagroda specjalna)
3. Hans Vontobel
4. Komenda Dolnośląskiej Chorągwi ZHP
5. XIV LO im. Polonii Belgijskiej

2004

1. Krzysztof Bojda
2. Krystyna Miłobędzka
3. Elżbieta Popławska-Dobijewska
4. Włodzimierz Szostek
5. Formacja Chłopięca „Legitymacje” (wyróżnienie specjalne):
Sambor Dudziński, Konrad Imiela, Cezary Studniak

2005

1. ks. Andrzej Dziełak i ks. Mirosław Drzewiecki
2. Roman Kołakowski
3. Katedra i Klinika Chorób Zakaźnych, Chorób Wątroby
i Nabytych Niedoborów Odpornościowych Akademii Medycznej we Wrocławiu
4. Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia i Opola

2006

1. Ewa Bohdanowicz
2. Bente Kahan
3. Marek Krajewski
4. Tadeusz Luty
5. ks. Prałat Zdzisław Peszkowski

2007

1. Stanisław Dróżdź
2. Beata Maciejewska
3. Jan Słowikowski
4. Krzysztof Turkowski
5. Mieczysław Zlat

2008

1. Krzysztof Kuliński
2. Krzysztof Wincza
3. ATM Grupa S.A. – Tomasz Kurzewski
4. Katolickie Radio Rodzina – ks. Cezary Chwilczyński
5. Portal „Nasza-Klasa”:
Łukasz Adziński, Michał Bartoszkiewicz, Paweł Olchawa, Maciej Popowicz

2009

1. Piotr Freyberg
2. Ewa Kobel
3. Aleksandra Kubicz
4. Bogusław Ogródnik
5. Krzysztof Skowroński
6. Kazimiera Anna Wilk
7. Stowarzyszenie „Wratislaviae Amici”

2010

1. Jarosław Fret
2. Tomasz Merta
3. Małgorzata Mikołajczyk
4. Czesław Radzikowski
5. Dolnośląska Izba Gospodarcza

2011

1. Krzysztof Domarecki
2. Roman Gutek
3. Piotr Małachowski
4. Jarosław Pieniak
5. Kolegium Europy Wschodniej

2012

1. Erazm Humienny
2. Marek Bojarski
3. Marek Suchy

4. Zbigniew Rybczyński
5. Drużyna piłkarska WKS Śląsk

2013

1. Waldemar Krzystek
2. Aleksander Mazur
3. Mateusz Morawiecki
4. Liceum Ogólnokształcące nr XIV im. Polonii Belgijskiej
5. Zespół redakcyjny Telewizji Dolnośląskiej TeDe

2014

1. Józef Hałas
2. Martin Ring
3. Stowarzyszenie na Rzecz Edukacji i Rodziny NURT
4. Światowy Związek Żołnierzy AK. Okręg Dolnośląski

2015

1. Daniel Richard Marian Davies
2. Roman Duda
3. Grzegorz Dzik
4. Aleksandra Kubas-Kruk
5. Ewa Skrzywanek
6. Mariusz Urbanek
7. Herbert Wilhelm Wirth
8. Wanda Ziembicka-Has

2016

1. Marian Dymalski
2. Krzysztof Jakubczak
3. Andrzej Kosendiak
4. Paweł Marchewka
5. Wincenty Mazurec
6. Piotr Ponikowski
7. Fundacja Hobbit

Zdjęcia:

str. 7, 9, 11, 13, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29 – Joanna Stoga

str. 15 – Nikodem Krajewski

Skład i łamanie tekstu:

Fabryka Kracji Pavos